

El joc de la casa negra

No sé com hem arribat aquí. Soc jo... i les quatre amigues: la Laia, l'Emma, la Carla i la Núria. Al principi només semblava un joc, però ara tot és fosc i por.

El vent xiula entre els arbres com si hagués vist els nostres noms abans que nosaltres. La casa negra s'alça davant nostre, amb finestres tancades i ombres que es movien com mans que ens volien atrapar.

-No hauríem de ser aquí... -va xiuxiuejar l'Emma tremolant.

-Fem un joc -va dir la Núria, amb un somriure nerviós.

Només pujar, toca la porta del pis de dalt i torna. Quan vam entrar la porta es va tancar sola amb un criiiiiic que em va fer saltar el cor. L'aire feia olor de pols i de podrit. Cada pas que fèiem feia cruixir la fusta com si la casa es rigués de nosaltres. A dalt, el passadís era buit, només una porta oberta amb joguines escampades pel terra. Un osset de peluix assegut sobre una cadira ens mirava, com si ens conegués. A sobre, amb pintura negra, hi havia escrit: JOC. La porta es va tancar de cop. Silenci. Després, passes... moltes passes corrent darrere nostre. Intento cridar però no surten sons. No em puc moure.

-No estem soles... -va murmurar la Laia.

Al racó, una nena somreïa. La cara era negra, només els ulls li brillaven.

-Si voleu marxar... heu de jugar amb mi -va xiuxiuejar i la seva rialla va omplir tota la casa.

Vam córrer, vam cridar, vam provar de sortir... però cada porta només ens retornava al mateix passadís. La casa respirava amb nosaltres, ens engolia, atrapant-nos sense fi.

Al pobles, diuen que a vegades es poden sentir cinc veus dins de la casa. Però només quatre hi vam entrar.

I el joc mai s'acaba.

pseudonim: TRINA